

Eng hotel

Het was in september. Ik weet niet meer welk jaar, maar het moet ergens begin jaren tachtig zijn geweest. We trokken met de auto door Zuid-Duitsland en Oostenrijk. Die avond waren we om negen uur nog steeds onderweg. Het eten was lekker in het gezellige restaurantje in Lienz, waardoor we niet zo op de tijd hadden gelet. We wilden een hotel zoeken ten noorden van de Hohe Tauern. Onderweg over de Felbertauernstrasse werd het weer steeds slechter. Al snel was het aardedonker, afgewisseld met felle bliksemflitsen, terwijl de weg en de auto werden gegeseld door hevige stortbuien en hagel. Het was onverantwoord door te rijden, maar er was geen uitwijkmogelijkheid op dit gedeelte van de weg. Gelukkig was er verder geen verkeer, zodat we langzaam konden rijden. Daardoor zagen we nog net op tijd in het licht van de koplampen het kleine houten bordje *hotel* in de vorm van een pijl. Daarachter waren vaag de contouren zichtbaar van een pad dat schuin en vrij steil omhoog liep. We zijn aardig kritisch bij het kiezen van een overnachtingsadres, maar nu wilden we nog maar één ding: van die weg af en schuilen. Na het bochtige pad een paar honderd meter bergopwaarts te hebben gevolgd, zagen we een vaag lichtschijnsel. We naderden een groot, donker chaletachtig gebouw. Het licht brandde achter de gesloten gordijnen van een raam op de begane grond, bijna achteraan de zijgevel. Op de voorgevel van het gebouw stond in vage witte letters *HOTEL*, zo te zien jaren geleden voor het laatst overgeschilderd. Het geheel wekte niet bepaald een gastvrije indruk, maar weer rechtsomkeerd maken en verder rijden in dat noodweer zagen we ook niet zitten. Eenmaal uitgestapt merkten we pas echt hoe donker het was. Onder de witte letters zagen we een deur. Doordat het aardedonker was, konden we eerst de bel niet vinden. Gelukkig zagen we hem even later in het licht van een bliksemflits. Het geluid klonk ergens ver weg in het gebouw. Een hele tijd gebeurde er niets. Toen hoorden we aan de binnenzijde van de deur gerommel met grendels en sloten. Als we van tevoren een weddenschap hadden afgesloten over het uiterlijk van de persoon die opendeed, zouden we allebei hebben gewonnen. Een oude, sloffende man, met een heel somber gezicht. Hij paste perfect in een griezelfilm, compleet met krakende stem, die langzaam zei: "ja...?". We vroegen of hij een kamer voor ons had, omdat we niet verder durfden te rijden. Hij vertelde dat dit al jaren geen hotel meer was. Na een lange stilte zei hij tenslotte dat hij ons niet wilde wegsturen met dit noodweer. We konden wel overnachten, maar dan moesten we meteen betalen en een ontbijt was helaas niet mogelijk. We gaven hem de gevraagde 250 schilling (circa 40 gulden), liepen achter hem aan door de hal, een lange gang door, trappen op en de volgende lange gang in. Het was een tamelijk groot hotel, waar nergens licht brandde, behalve in die ene kamer op de begane grond waar de man blijkbaar woonde. Voor ons uit lopend knipte hij de lichten aan, die al snel nadat we gepasseerd waren, automatisch weer uit gingen. Het was een comfortabel, tamelijk sjiek hotel, met veel schilderijen, spiegels, wandtafels en snuisterijen, vooral poppen. Werkelijk overal stonden en zaten poppen, op elk tafeltje en kastje. En alles was bedekt met een dikke laag stof. De man opende een deur en we stonden in een ruime kamer. Keurig opgemaakte bedden, handdoeken, zeepjes, glazen, alles lag en stond klaar om de gasten een comfortabel verblijf te bieden. En ook hier weer poppen. Zonder nog een woord te zeggen verliet de man de kamer. Zijn sloffende voetstappen verwijderden zich en daar stonden we.

We keken elkaar aan en hoefden niets te zeggen. Kort daarvoor hadden we de film *The Shining* met Jack Nicholson gezien. We voelden ons alsof we in die film waren terechtgekomen. Op het beddengoed was het niet duidelijk zichtbaar, maar ook hier was alles bedekt met een laag stof. Het eerste wat we deden was de deur op slot draaien. Tegelijkertijd hadden we het gevoel dat dat weinig zin had. De sfeer die hier hing, liet zich niet tegenhouden door deuren of sloten. We waren moe, dus we zijn toch maar gaan liggen na de dekbedden te hebben uitgeschud. Ik heb altijd een glas water naast het bed, dus spoelde ik het stof uit een van de glazen en zette dat op het nachtkastje naast het bed. Het bleef maar onweren. De donderslagen, flitsen en striemende regen tegen de ramen maakten de onheilspellende sfeer compleet. Hoe we ons zouden hebben gevoeld zonder dat onweer of als we die film niet hadden gezien, weet ik niet, maar we hadden

weinig zin om te gaan slapen. Met open ogen lagen we op onze bedden en ik probeerde wat te lezen. Er was misschien een uur verstreken, toen ik dorst kreeg en een slokje water wilde nemen uit het glas naast me. M'n hart stond even stil toen ik het optilde en voelde dat het leeg was. Met ontzetting in m'n stem zei ik: "m'n glas is leeg!". "Heb je er niet uit gedronken?". "Nee! ik weet zeker dat ik er niet uit heb gedronken en toch is het leeg!". M'n man liep om de bedden heen naar mijn nachtkastje, pakte het glas op en bekeek het nauwkeurig. Aan de onderkant zat een barst. Hij voelde aan het kleedje op het nachtkastje. Het was doorweekt. De opluchting dat er zo'n aardse, nuchtere verklaring was voor iets dat een paar tellen geleden nog zo griezelig leek, brak blijkbaar de spanning. We moesten allebei lachen en besloten dat het met de rest dan ook wel goed zou komen. Het onweer hield na een paar uur op. Pas toen merkten we hoe doodstil het in het hotel was. Er was geen enkel geluid hoorbaar. Het hotel moest volledig verlaten zijn, op ons en de oude man na. We zijn uiteindelijk in slaap gevallen. We weten dus niet of die nacht de deurkruk langzaam naar beneden is gegaan, of de sleutel uit zichzelf in het slot is omgedraaid en of er misschien slepende voetstappen op de gang hoorbaar waren. Misschien zijn er wel vreemde lichtschijnselen in onze kamer geweest. Dat zullen we nooit weten, want we hebben de hele nacht het grote licht aangelaten. De volgende morgen liepen we door een nog steeds onwerkelijk stil hotel. Alles lag klaar en was ingericht alsof er elk moment tientallen gasten konden komen, maar het was al heel lang onaangeroerd, alsof de tijd jaren geleden was stilgezet. We zagen de oude man nergens. De voordeur was niet op slot, dus we konden gewoon naar buiten lopen. We slaakten allebei een hoorbare zucht van opluchting toen we weer in de auto zaten en het pad afreden naar de weg. Het prachtige, nu zonovergoten Oostenrijkse landschap verdreef al snel het onwezenlijk gevoel. Nu, twintig jaar later, vinden we het nog steeds een bijzondere ervaring. We zijn sindsdien alweer een paar keer in Oostenrijk geweest. Naar de plek van het hotel zijn we nooit teruggegaan. We willen het in onze herinnering houden zoals het toen was. Of zijn we toch een beetje bang? Stel dat we het niet kunnen vinden. We doen navraag in de omgeving en krijgen vervolgens te horen dat het hotel dat daar ooit stond, al tachtig jaar geleden is afgebroken...